

Szám.

nyilván
nevét!
fogad-
amely
veszek
én ti
ját ad-
hogy
üvecske
amit
gyors
em. —

z, hogy
huzni?
nem va-
a láda

Róza.

a mit
szól. —
dakozó-
ességnek
város-
ás aján-
Mal-
jól esett.

Révy
l, hogy
Anna.
ós irást.

javára

Szandt-
Koller
frt. —
Németh
2 frt. —
Margit
frt. —
Adler
— Jan.
1 frt. =
13 krral

gyes kis
ácsi.

mm-épület.
v. társulat.

HEVERÉS. (Lásd a 189. lapon.)

XXII. kötet. 12. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. márczius 19-én.

KAKUK A FÉSZEKBE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ANNÁL többet busulhatott ő maga, de ezzel nem is törődött senki. Csak néha, mikor nagyon is komor arcot vágott, mondá Samu bácsi:

— Jól tennéd, ha leszoknál erről a mord kifejezésről, mert ez nagyon visszasztító. Ha természeted olyan is: igyekezzél letenni róla, mert különben megszól-nak és kerülni fognak az emberek; egész olyan leszel, mint János nagybátyád, a ki ugyancsak kiállhatatlan egy ember.

Ezt Károly maga is bizonyíthatta s épen nem volt kellemes biztatás, hogy majd ő is olyan lesz. Most már minden rosztat kész volt elhinni magáról s szótlan, tartózkodó lett, mihelyt szemben állt valakivel. Igyekezett azonban lehetőleg kedvében járni Samu bácsinak, a ki meg, ha épen jobb kedve kerekedett, érdekes dolgokat beszélt el neki a régi időkből, úgy hogy Károly lassanként meg is barátkozott az öreggel. A vén inas is, ki eleinte nagyon fanyarul nézegetett Károlyra, kissé nyájasabb lett és sajnálta, hogy a szegény fiúnak egész nap a beteg öreg ember körül kell lennie, ki sem juthat egy kis levegőre a szép nyári időben.

Gondolt erre Károly s titkon nagyokat sohajtott. Milyen pompás volna most odakint Berkiéknél, vidám pajtások társaságában sétálni kertben, mezőn örvendeni napfénynek, virágnak, mulatni kellemes játékokkal. De már ezt eljátszotta s nem is remélheti, hogy valaha még

együtt lesz azokkal a jó emberekkel és főkép a kedves Sándorkával, egyetlen barátjával, ki valaha szerette.

Mi történt vele, él-e, meghalt-e Sándorka? — e fölött tépelődött Károly éjjelnappal s tálán végre bele is betegedett volna, ha egy napon végre levelet nem kap. Mohón bontotta fel, mert a borítékon ráismert a Tamás keze írására. Csakugyan Tamás irt, még pedig eképen:

»Kedves Károlyom! Azt hiszem, nagybátyád, ki a minapában nálunk volt látogatóban, elmondta neked, hogy mi mindnyájan sajnáltuk távozásodat. De legkivált én sajnálom, mert tudom, hogy az én tulságosan kemény szavaim miatt hagyta el házunkat. Nem kellett volna mondanom, hogy megölted Sándorkát, hiszszük mindnyájan, hogy a szomorú szerencsétlenséget véletlenség s nem szándékos gonoszság okozta. Tudjuk, hogy te igazán szereted szegény Sándorkát, a ki szintén őszintén ragaszkodik hozzád.«

»Most, hogy szegény kis betegünk körül annyi a dolgnak, még jó, hogy nem vagy itt. Szeretném, ha azt irhatnám neked, hogy Sándorka már tul van a bajon, de fájdalom, ezt nem mondhatom. Jobban van ugyan, mint az első két-három napon, mert akkor minden órán vártuk a kedves fücska halálát, most pedig legalább remélhetjük, hogy megmenekül. De aggodalmunk folyton igen nagy. Ezert én egyelőre nem is megyek vissza az iskolába, szegény jó anyámnak szüksége van segítségre.«

»Remélem gyámtyád átadta neked mamám izenetetét, hogy mi nem haragszunk reád s szívből megbocsátottunk. Ha

majd visszatérek Budapestre, fölkereslek, addig is ülel szerető barátod »T a m á s«.

Mély sóhaj tört ki Károly lelkéből s szemei könybe lábadtak, de ezuttal az öröm és vigasztalás érzésétől. Oly jól esett olvasnia, hogy megbocsátottak neki s bensejében oly hálás volt a jó Tamás iránt, ki még majdnem mentegetőzött akkori kemény szavai miatt. De ha nem szólt volna is a levél bocsánatról, Károly mégis lelkéből örült volna, mert megtudta, hogy Sándorka él és ha eddig megélt, akkor még meg is gyógyulhat.

Igen, meg fog gyógyulni, meg kell gyógyulnia! gondolá Károly. Hiszen olyan ügyes, tudós orvosai vannak, és a kis beteget oly gondnal ápolják, hogy okvetlenül meg kell gyógyulnia, ha még olyan gyöngé volt is.

Ebbe a reménységbe Károly erősen belekapaszkodott, mert csak ez nyugtatta meg lelkiismeretét. Most már volt bátorsága a levélíráshoz is. Rögtön nekiült s rövid de őszintén töredelmes levelet írt Berkinének. Kérte, hogy bocsásson meg, higye el, hogy nem gonoszságból okozta azt a szerencsétlenséget s ha majd jobban lesz Sándorka, mondja meg neki, hogy igazán szereti őt. És kérte azt is, hogy tudósítsák őt néha Sándorka állapotáról.

Néhány nap múlva kapott is választ Berkinétől, ki nyájas szavakkal, de körülbelül csak azt írta, amit Tamás írt. És azt, hogy Károly térjen vissza hozzájuk egy szóval sem említ. Fájdalmasan érezte ezt Károly, ámbár nem is számított többé arra, hogy Berkiékhez valaha visszatérhessen. Ha megbocsátottak is neki, ebből nem következik, hogy vissza-

fogadják házukba azt, a ki oly nagy szerencsétlenségnek volt az okozója.

De épen mert nem remélhette többé, hogy visszatérhessen, annál szomoruban gondolt reá. Minduntalan oda képzelte magát a szép kertbe, a vidám gyermekek közé, hol oly boldogan élhetne, hol még a jószívű Berkiné nyájas mosolylyal kísérte játékukat, hol Sándorka és Rózsika oly barátságosak voltak hozzá s hol még a komoly Dani bácsi is csak javát akarta, mint most már nagyon is jól látta. De ennek vége, e helyett itt kell bánkódnia a zárt falak közt, lesni a beteg öreg Samu bácsi szeszélyeit. Sirva fakadt, de aztán elszántan szólt magában:

— Magam okoztam, megadással fogom viselni. És ha már itt vagyok, legalább Samu bácsinak ne legyen panasza. És ne legyen másnak se többé. Ha valaha még találkozom Berkiékkel, hadd mondhassam, hogy nem vagyok többé a régi rosz fiu.

Gondolt-e Berkiné arra, hogy Károly talán okult a szomorú eseményen; volt-e szándékában, hogy visszafogadja házába? — bizony nem tudom, de nemigen hiszem. A jó anya minden gondolata most csak a kis beteg fiúcskának volt szentelve, egyéb őt most nem érdekelte. Sándorka állapota pedig nagyon, nagyon lassan javult. Hét mult el hét után, már a nyár vége is közelgett s még mindig alig birt fölkelni ágyából; halvány arcocskája, beesett szemei mutatták nagy betegségét. S mikor a nyár vége közeledett, az orvos azt mondá, hogy a ködös, nedves ősz, a fagyos tél veszedelmessé válhatik a kis betegre nézve; csak úgy lehet megmenteni, ha elvi-

szik meleg éghajlat alá, messze déli országokba, hol nincs tél se hó.

A jó anya minden áldozatra kész volt, hogy fiát megmentse s eltökélte, hogy messze idegen földre, Olaszországba utazik vele a téli időre. Ez természetesen nagyon megváltoztatott mindent a csöndes házban, egészen másképp kellett mindent berendezni, gondoskodni kellett sokféléről a mama távolléte alatt s nem csoda, ha e nagy elfoglaltatásban Károlylyal bizony nem igen foglalkoztak.

Valaki mégis gondolt reá: ez a valaki pedig Sándorka volt. S egy napon, amint ott ült a karos székben, hirtelen így szólt a mamához:

— Mamácskám, ugy-e Károly még nem is tudja, hogy elutazunk.

— Még nem, de majd tudtára adjuk neki... majd Tamás megírja.

— Oh, én szeretnék magam írni neki... még ugysem irtam. S ő talán azt hiszi, hogy én haragot tartok ellene. Pedig én nem haragszom; tudom jól, hogy ő nem akart rosszat, ő szeretett engemet s most azt hiszi, hogy én nem gondolok rá többé. Valjon jó dolga van-e ott annál a Samu bácsinál?

— Nem tudom, fiacskám. Remélem, nincs semmi baja.

— De ez nem bizonyos, ugy-e? Szegény Károly! Bár csak ne mentünk volna akkor csónakázni!

— Ne gondolj erre kis fiam. Tudod, ez fölizgat, az orvos pedig nyugalmat parancsolt.

— Igaz. De ha nem akarom is, mégis csak rá gondolok. A magam baját is okoztam, de a Károlyét is. Kedves mamácska,

engedd meg, hogy irjak Károlynak egy levélkét.

— Jól van, de csak egészen rövidke levelet, nem szabad megerőltetned magadat.

Sándorka előkereste írószereit s hónapok óta most nyult először tollhoz. Szeme káprázott keze reszketett, alig bírta a tollat tartani; de mégis megírta levélkéjét, mely így szólt:

»Kedves Károlyom! Te bizonyosan azt hiszed, hogy én már megfedkeztem rólad, vagy hogy haragszom reád. De én nem haragszom és nem is fedkeztem meg, csakhogy még nagyon gyöngé vagyok, alig bírom fogni a tollat.«

»Remélem jó dolgod van ott nagybátyádnál és nem busulsz sokat ama szerencsétlen csónakázás miatt. Hiszen tudod, nem csak te magad voltál hibás. Én most már sokkal jobban vagyok, csakhogy még nagyon gyöngé vagyok. Szeretnélek látni, de az orvos azt mondta, hogy most efféle nére nem szabad gondolnom, mert ártana a felindulás. Így hát jó ideig nem foglak láthatni, mert a jövő héten mamámmal nagy utra indulunk: Olaszországba. Tudod, ott nincs tél, az orvos ur azt mondja, hogy ott egészen föllábadok. Mennyit fogok majd mesélni neked, ha megjövünk! Isten vedled, kedves Károlyom, a viszontlátásig ölel és csókol igaz barátod, S Á N D O R.«

Kimondhatlan volt Károly öröme, mikor ez egyszerű, de szíves levélkét megkapta. Szeretett volna táncolni örömeiben, ha már rég le nem szokott volna mindenféle zajongástól; de meg éppen ott volt Samu bácsi is, mikor a levelet olvasta. Az öreg észrevette Károly örömét s kérdé:

— No's micsoda jó hirt kaptál?

— Oh, nagyon nagyon jó hirt kaptam. Maga Sándorka irt, már tud írni!

— Sándorka? Hát az kiesoda? Ahá, tudom már, az a kis fiu, a ki majd a vízbe

fuld miattad. Hát meggyógyult már?

— Még nem egészen, de nem sokára meggyógyul. Az orvos tanácsára mamája a téli időre Olaszországba viszi:

— Olaszországba? Ez rossz jel.

Károly megdöbbenve nézett Samu bácsira. Aztán aggódva kérde:

— Rossz jel? És miért? Kedves bácsi mondja meg, miért?

De Samu bácsi nem volt olyan szivtelen ember, hogy kedve telt volna valakinek a megszorításában. Láttá Károly ijedelmét s igyekezett másra magyarázni előbbi

szavait, csakhogy Károlyt megnyugtassa. De Károly nem tudott többé megnyugodni, eszébe jutott, hogy ő is hallotta már azt, hogy rendszeren igen veszedel-

mesen betegek azok, kiket télire meleg éghajlat alá küldenek az orvosok. Tehát korán örült, Sándorka talán sokkal rosszabbul van, mint ő maga is hiszi!

Ettől a gondolattól nem bírt többé

szabadulni s gyakran álmából is fölriadt, mert szörnyű álmai voltak. Néha kiterítve látta Sándorkát koporsóban, halál-sápadt arczczal, máskor meg ama szerencsétlen csónakázásról álmódott, látta, miként merül el Sándorka a hullámok közt menthetetlenül.

Nappal igyekezett magát biztatni és vigasztalni, hogy talán mégsem úgy van a dolog, mint ő nagy busulásában hiszi; de ez a vigasztalódás sehogyssem akart sikerülni. Csöndesen, szótlanul végezte napi dolgait s napról napra halványabb lett, úgy hogy ez utol-

jára még Samu bácsinak is feltűnt. Kérdezte is öreg inasától, kivel mindenről bizalmasan szokott beszélni, nem tudja-e, mi a baja Károlynak?

A BAGOLY ÉS A BÉKA. (Lásd a 190. lapon.)

— Tudni épen nem tudom, felelé az öreg; de gondolom nem épen válik egészségére, hogy mindig itt ül a négy fal közt. Az ilyen fiatal fiúnak szüksége van ám arra, hogy künn mozogjon a szabadban, nem ülhet mindig szobában, mint mi elbetegesedett öregek.

— Jól van no, szólt Samu bácsi. Hát mért nem szóltál elébb? Ma épen nagyon szép idő van, mindjárt ebéd után sétálj ki vele valahová a ligetbe, vagy a hegyek közé. Nem szeretném, ha beteg volna itt a nyakunkon.

Károly örült, mikor tudtára adták a dolgot, de nem örült olyan nagyon, mint várták. Nem volt többé a régi szilaj fiu, nem járt többé azon az esze, hogy fára mászszék, vízben gázoljon s más efféle csínyekét kövessen el. Most már tudott csöndesen ülni és még örült, ha valami szép könyvet olvashatott.

Mindjárt ebéd után azonnal föl is készültek a kirándulásra. Már épen indulóban voltak, mikor Károlynak hirtelen eszébe jutott valami. Egy pillantig habozott, de aztán gyorsan visszasietett szobájába és a fiókból előkereste pénztárczáját. Halvány arcza kissé kipirult, félig az örömtől, félig az izgatottságtól.

— Igen, megkísérlem, szólt magában. Az öreg inas jó ember, talán rávehetem.

Az öreg csakugyan jó ember volt és szerette is Károlyt, a ki mióta a háznál volt, még soha semmi bajt sem okozott, sőt egyben-másban még segítségére is volt mindenkinek s bár maga sem fogyott ki a busulásból, mégis kissé fölelevenítette a mogorva emberkerülő öregek hajlékát. Károly észrevette, hogy az öreg inas szí-

vesen tesz meg érte, amit tehet; mihelyt tehát kiérték a házból, így szólt hozzá:

— No's tehát hová megyünk?

— A hová tetszik, ifuracska. Időnk van bőven estig, mehetünk akár a budai hegyek közé is.

— Az nagyon szép . . . de én tudnék még valami jobbat.

— Mit?

— De ugyé . . . eljön velem, ha kissé messzebb van is . . . vasuton kell mennünk.

— Vasuton? Hová gondol!

— Oh, nincs miért megijedni . . . csak két állomásnyira van . . . kiszámítottam, hogy épen most fog a vonat indulni s estére egy másik vonaton visszatérünk. Pénzem is van annyi, hogy válthatok két jegyet. Samu bácsinak pedig mindegy, akár hol járunk.

-- Neki persze mindegy, csak rozsfát ne tegyünk a tüzre.

— Oh dehogy! Kirándulunk egy közelebbi faluba . . . a hol ezelőtt laktam . . . ott kissé bejárjuk a vidéket, aztán szépen hazatérünk. Ugy szeretném még egyszer, csak még egyetlen egyszer látni azt a vidéket!

Károly igazat mondott. Nem tervezett semmi egyebet, csak hogy még egyszer láthassa azt a kedves helyet, hol nem rég oly nyugodtan, boldogan élt. Azt, hogy Berkiékhez bemenjen, nem jutott eszébe; nem mert volna ő a viláért sem odalépni eléjük. Titkon remélte azonban, hogy majd találkozik valakivel, talán Rózsikával, talán más valamelyik ismerőssel a faluból, a kitől igazán megtudhatja, hogy van Sándorka. De ha nem beszélhet is senkivel, beéri azzal, hogy még egyszer

bejárja ama helyeket. Ugy vágyódott oda, mint a fáradt madár vissza boldog fészkébe! Pedig ő oda vissza nem juthat!

Ezt nem magyarázta meg mind öreg kísérőjének, de nem is volt szükséges, mert az öreg inas így szólt:

— Ha épen olyan nagyon kívánja, lát menjünk oda.

Épen jókor érkeztek a pályaudvarra, jegyet váltottak és beültek a kocsiba. Alig félóra múlva már célhoz értek és kiszálltak. A mint a pályaudvarról kiléptek a szabadba, az öreg kérdé:

— Már most hová megyünk?

Károly maga sem igen tudta. Nem akart bemenni a faluba, mert bár szeretett volna valami ismerőssel találkozni, mégis félt tőle, hogy ráismernek. Inkább kifelé került a mezőknek, hol tavaszkor olyan vigan járt-kelt, hol akkor Sándorka is vele volt gyakran; fölkereste egyes kedvencz helyeit; de a mint a folyó közelébe ért, borzadva fordult el. Nem, ezt nem tudta nézni... ez újra földézi benne ama szomorú esemény emlékét! Tovább ballagott s az öreg inas ugyancsak bámult, mikor látta, hogy Károlynak végre könnybe borulnak szemei s csöndesen zokog.

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

ELEK BOSZUJA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

HISZEN ez csunyaság! kiáltá Béla. Ártatlanul elítélni szegény Eleket!

— Persze! De mikor a látszat ellene bizonyít. Pedig én hiszek neki, szólt egy másik.

— És végre meg ha ő tette volna is, szólt Béla, hát olyan szörnyű dolog? Hiszen az egész csak tréfa s Jenőnek nevetni kellett volna rajta. Csufság, hogy mindjárt árulkodott, vádaskodott és minden áron meg akarta büntettetni szegény Eleket.

— Csufság! Ugy van! Igaz! kiálták mind.

Nem zajonghattak tovább, mert épen csöngettek ebédre. Az ebédnél nagyon meglátszott, hogy mindnyájoknak el van ronva a kedvük s olyan haragosan nézettek Jenőre, hogy most már ez sem tudott örülni győzelmének.

Elek pedig ott busult egymaga a szobájában. Ártatlannak tudta magát s eleinte ez vigasztalta; de aztán lassanként mégis csak elszomorodott, leginkább azért, mert az igazgató, ki eddig szerette, bűnösnek, konoknak tartja s ezentul bizonyosan nem fogja szeretni. És ártatlanságát nem tudja bebizonyítani. Jenő nem hiába fenyegetőzött, ugyancsak nagy bajba döntötte.

Lassan, unalmasan teltek az órák. Ebéd után hallotta a kirándulásra készülő pajtások zaját s az igazat megvallva, kissé bántotta, hogy nem mehet velök. Aztán mély csönd lett a házban s Elek olvasgatni próbált, ami azonban nem igen

(Folytatása a 186. lapon.)

Eső zuhog, eső csattog,

Attól félek, mind megfagylok

Kis madár pajtásaim.

A szabadból meneküljünk!

Hisz most nem lehet csücsülnünk

Fa ágán s hajlásain.

Hé pajtások, merre vagytok?

Eső zuhog, eső csattog

Nézzünk óró födelet!

Nagy paloták faragványa.

Kis ház ereszének árnya

Megollatmaz bennünket.

KIS MADARAK NAGY ESŐBEN.

(Folytatás a 183. laphoz.)

szórakoztatta, nem tudott figyelmesen olvasni. Eekkor hirtelen nagy zajt, járás-kelést hallott a folyosón és a szomszéd szobákban és csodálkozott, hogy a fiuk oly hamar hazatértek; de nem, a fiuk hangját nem hallotta, csak siető lépteiket, néha egy-egy kiáltást, mintha valami baj történt volna. Feszülten figyelt, hallgatózott, de a zaj lassanként elcsöndesült, nem tudhatott meg semmit. Már rég be is esteledett, de nem jött be hozzá senki. Hallotta aztán végre a hazatért fiuk zajongását a szomszéd szobákból, de tudta, hogy senkinek sem szabad hozzá bejönni, tovább busulhat és unatkozhatik, azt pedig meg nem tudhatja, mifele rejtélyes lárma volt az délután.

De mégis megtudta.

Amint ott a ült a sötétben, zajtalanul megnyílt az ajtó s valaki belépett.

— Pszt, csöndesen, én vagyok: Béla; Belopóztam, nem látott meg senki, de halkan beszéljessünk, hogy meg ne hallják odakint.

— Oh kedves Bélám, minek jöttél ide? .. még megbüntetnek, ha megtudják.

— Azt se nagyon bánám. Be kellett jönnöm, mert tudod, holnap korán reggel utazom, az pedig már csak nem lehet, hol el ne bucsuzzam tőled. Aztán meg egy kis ujságot is el akarnék beszélni.

— Ujságot?

— Azt! Meglakolt ám Jenő csuf árulkodásáért, a Gondviselés megbüntette.

Hogyan? Mi történt? Délután hallottam valami zajt s gondoltam is, hogy baj történhetett. Csak nem érte valami nagy szerencsétlenség?

— No, nem hal bele, de nyögni fog vagy egy hétig. Hát az ugy történt, hogy mi fiuk, tudod, roppantul boszankodtunk reá, a miért veled olyan csunyán bánt. Mikor kint a tavon korcsolyáztunk, összebeszéltünk, hogy vele szóba sem állunk, nem is játszunk vele. Meg is tartottuk szavunkat s hiába közeledett akármelyikünkhöz, mindenki hátat fordított neki, mignem végre ő maga is észrevette a dolgot és duzzogva félre vonult. Szörnyen unatkozott, mi pedig neveltünk rajta és ingerkedtünk messziről. Ő ezt látta s csak azért is meg akarta mutatni, hogy ő is elrontatja a mi multságunkat; a mint négyen ö-szefogózva korcsolyáztunk, nagy sebességgel egyenesen felénk iramodott, hogy feldöntsön. Az igaz, hogy fel is döntött, de nem történt semmi bajunk, ő pedig jajgatva terült el a jégen, s aztán ájultan maradt fekvé.

— Az Istenért, csak nem törte ki a lábát! kiáltá Elek ijedten.

— Azt nem, de nem sok hiányzott s az igazat megvallva, annyira boszankodtunk reá, hogy nem valami nagyon sajnáltuk volna . . .

— De Béla, hogy beszélhetsz így! ..

— No, én őszinte vagyok. Tudom, hogy nem szép dolog a más kárát kívánni, de nagyon haragudtam. Különben nincs nagy veszedelem. Hazahoztuk s most hallottam, hogy nem tört el a lába, de kifíczamította kezét-lábát, nagyon megrándította az inait s legalább egy hétig fog feküdni, azután pedig még pár hétig csak sántikálva fog járhatni. Ugy kell neki! Ugyancsak keserves ünnepe lesz.

De Elek nem volt kárörvendő s Béla, mikor látta pajtása komolyságát, végre maga is röstellte, hogy örülni tudott Jenő balestén.

— Igazad van, Elek, te mégis csak a legderekabb fiu vagy köztünk, szólta aztán Béla. Téged bántott s mégsem örülsz az ő bajának. Igazad van, csuf dolog volt tőlem. No, most Isten veled, mulass jól az ünnepek alatt!

A két jó pajtás megölelte egymást s Béla aztán észrevétlenül kiosont.

Másnap reggel Elek hallotta a hazaszló pajtások vig bucsuzását, a kocsik robogását s végre csönd lett a házban. Reggelijét az öreg János hozta be s elmondta, hogy az igazgató ur is elutazott, nincsen senki a házban, csak Jenő, ki ágyban fekszik. Az orvos azt mondta, hogy a baj nem veszedelmes, az igazgató ur azért elutazhatik, csak vigyázzon János, hogy Jenő nyugodtan fekdjék. Elek pedig a kiszabott ideig, délig maradjon szobafogságban.

Elek most már nem nagyon busult a fogságon, mert ugy sem tudott volna mit csinálni egymagában. Könyvet vett elő és olvasgatott délig, a mikor aztán az öreg János benyitott és jókedvűen mondá:

— Tessék kísétálni, Elek urfi, mert már szabad.

Elek kiment s végig járt-kelt az üres szobákon, ami nem sokkal volt mulatságosabb, mint ha ott ült volna bezárva a maga szobájában.

— Fél nap nem tart örökké, biztatta aztán magát. Holnap reggel én is haza megyek s vigan leszek egy hétig.

Tudta, hogy otthon a jó néni, ki őt mint fiát szereti, mindenféle kellemes meglepetéseket készít elő számára s egyik pajtásának sem lesz kellemesebb karácsonya. Otthon várják kis testvérei is, lesz majd öröm, ha együtt játszhatnak.

Épen erre gondolt, mikor a szomszéd szobából kiáltást hallott. Ott feküdt Jenő, bizonyosan szüksége volt valamire s az öreg Jánost hívta. De az öreg nem volt közel, helyette Elek nyitott be.

Jenő a falhoz fordulva feküdt. Keze fel volt kötve, mozdítani sem bírta, annyira fájt a rándulástól.

— Adjon egy pohár vizet, János, szólta. Nagyon szomjas vagyok.

Elek töltött vizet, a beteghez lépett és oda tartotta szájához a poharat. Jenő csak ekkor vette észre, hogy nem János jött be. Daczosan mondá:

— Te vagy itt? Köszönöm, nem akarlak fárasztani. Majd eljön János, csak menj dolgozra.

Eleknek az első pilanatban majdnem kedve is lett volna ott hagyni haragtartó ellenségét; de aztán nyugodtan mondá:

— János most nincs itt; csak igyál. Ne mérgelődjünk tovább azon, ami történt, már ugy is túl vagyunk rajta.

Jenő nagyon szomjas volt s elfogadta az italt, mely mintha gyűlölségét is lehütötte volna kissé, mert aztán szelidebben igy szólta:

— Köszönöm, Elek Szép tőled, hogy nem haragszol...

— Ugyan hagyd el, felelt Elek jószívűen. Csak nem gondold, hogy haragot tartok még akkor is, mikor szenvedni látlak? Inkább mondd meg, nincs-e még

szükséged valamire? Tudod mit? Hozok valami szép könyvet és felolvasok neked. Ezzel mindaketten elmulatunk.

Elment és csakhamar visszatért egy érdekes könyvvel. És az olvasással olyan gyorsan mult idejök, hogy alig vették észre, mikor már a vacsorát hozták s nemsokára le kellett feküdni Eleknek is. Mikor jó éjszakát kívántak egymásnak, Jenő felsóhajtott:

— Nem is gondoltam, hogy ilyen hamar mulhatik az idő. De mit csinállok majd egy hétig egymagam! Beh szomorú ünnepem lesz itt az ágyban!

Arra nem is gondolt, hogy Eleknek is ez forgott az eszében; sokáig nem tudott tőle elaludni; törte fejét valamin, küzködött magával, de végre elszánta magát s benső meglepéssel hajtá le fejét, s édes álommal aludt.

Másnap reggel megjött a kocsi Elekért; de ugyancsak bámult a kocsis, mikor Elek tudára adta, hogy nem megy haza, csak levelet küld, az majd megmagyarázza a dolgot. A levélben pedig elmondta, hogy egy pajtása betegen fekszik, nincsen a ki vigasztalna, szórakoztatná, ő tehát lemond a kedves ünnepi mulatásokról reméli, hogy nénikéje is helyeselni fogja tettét.

Jenő nagy szemeket meresztett, mikor másnap Elek megint belépett hozzá.

— Hát te még itt vagy? Azt hittem, már haza utaztál. Hallottam valami kocsirobogást.

— Igenis, itt volt a kocsink, de haza küldtem; itt maradok melletted.

Jenő egy ideig csak bámult s hol

elvörösödött, hol elsápadt, végre pedig nem bírt uralkodni magán, sirva fakadt. Mikor aztán lecsillapult, a mennyire a kötés engedte megragadta Elek kezét és szégyenkezve mondá:

— Oh Elek, mennyire bánom, hogy oly kiméletlen voltam irántad, aki oly jó és nemes szívű vagy! Megbocsátsz ugy-e?

— Én már rég nem haragszom. Hiszen különben nem maradtam volna itt. Ne is beszéljünk róla.

— De igen, beszéljünk róla. Lásd, engemet szörnyen boszantott, hogy úgy kifiguráztál; de most már belátom, hogy okosabb lett volna, ha magam is jót nevetek rajta.

— Persze okosabb lett volna, szólt Elek jókedvűen. Csakhogy újra mondom, tévedtél, mikor azt hitted, hogy én tettem. Én igazán nem tettem Valaki fölhasználta a rajzeszközeimet.

Jenő most már teljesen hitt Elek szavaiban.

— Ó, és ezt mindjárt gondolhattam volna, mikor te komolyan montad, hogy nem tetted. De akkor a harag elvakított. Vajjon ki tehette? Csunyaság, hogy nem jelentkezett s engedte, hogy ártatlanul szenvedj.

Kezdte sorra nevezgetni a fiukat, hanem persze nem deríthetett ki semmit s Elek végre azt mondá:

— Soha se gyanítsunk vaktába senkit. Idővel talán majd kiderül s ha nem derül ki, az sem lesz baj. Már tuestünk rajta.

Jenő eleinte még zavarban volt, nem tudta, miképp fogadja Elek nagylelkű áldozatát; de csakhamar meggyőződött, hogy

Elek
is t
táma

otth
töltö
sel;
s ekl
és a
nagy
lyett
mes
kép
el mi
vala
vissz
egyil
zott
és ha
hogy
ban
bünö

vissz
beteg
akar
talni
nyert
téber
mitha
osztó
más
latu,
derék

Elek igazán szívből teszi. És ekkor Jenő is teljesen megváltozott, igaz szeretet támadt szívében a régi gyűlölség helyett.

Ha nem mulattak is olyan jól, mint otthon a többiek, de eléggé kellemesen töltötték el az időt olvasással, be-zélgetéssel; pár nap múlva Jenő már fölülhetett s ekkor játszhattak is és mire a hét elmúlt és az igazgató meg a fiuk visszatértek, nagy bámulatukra a volt ellenségek helyett két igaz jó barátot találtak. Elek nem tettét mindenki magasztalta, de legfőképp az igazgató, kinek Jenő maga beszélt el mindent, azt is, hogy Elek ártatlan, más valaki a bűnös. És mikor a fiuk mind visszatértek volt, a bűnös is jelentkezett, egyik növendék, ki egy nappal előbb utazott el, mint a többiek s boszúból rajzolta és hagyta hátra azt a képet, nem gondolva, hogy gyanuba keveri Eleket. Jenő azonban most már maga kérte, hogy az igazi bűnös bocsánatot kapjon.

Elek mai napig is örömmel gondol vissza arra, hogy akkor rászánta magát, beteg ellensége mellett maradni. Nem akart ő semmit egyebet, mint megvigasztalni egy szenvedőt; de más lett belőle: nyert egy igaz jó barátot, kire egész életében, akármilyen bajban biztosan számíthat, ki örömeiben és bujában őszintén osztozik. Jenő pedig ama nap óta egészen más fiú lett, nyájas, barátságos, jó indulatu, úgy hogy mindenki megszerette s derék, tisztelt ember vált belőle.

Heverés.

(Képpel a czimlapon.)

BE CSAK édes, kedves és
 Jóízű a heverés!
 Fejem alá ha rakom
 Nyújtózkodó két karom:
 Alvás után pihenek,
 Magam elé tekintek,
 S hanyatt dölve nézegetem,
 Latolgom, méregetem
 A nagy semmit, mely előttem
 Leng a rózsaszínű ködben.
 Rózsaszínű semmiben
 Egyszere csak megjelen:
 Könyvem, ír-kám, pala-táblám,
 Mintha mondnák: jöjj leánykám,
 Elég volt már ebből ennyi,
 Nem kell ily soká heverni.
 Ránk is essék egy tekintet,
 Egy kissé forgass meg minket.
 S azután
 Vedd a kötő kosárcádat
 S látogasd meg Emmidet:
 A fiuknak kokárdákat,
 Vitézkötést kössetek!

A BAGOLY ÉS A BÉKA.

(Képpel a 181. lapon.)

Don omladékban, minden zajtól távol élt egy vén, nagyon vén bagoly és álmélkodott mély bölcsességü dolgok fölött, miképen vén tudós bagolyhoz illik. Szörnyü nagy volt már a tudománya s nem is csoda, mert már olyan régen gondolkozott csöndes odvában, hogy tulajdonképen nem is tudta senki, mióta él ott abban az omladékban. A legöregebb madarak is csak annyit tudtak, hogy már a nagyapjuk nagyapja is mint roppant vén bagolyra emlékeztek az omladék tudós lakójára.

Tisztelték is nagyon mind a kisebb madarak, annyira, hogy nem is merték megszólítani, amit különben hiába is tetek volna, mert a bagoly nem állt akárki-vel szóba; csak pislogott, aztán ismét behunyta szemeit és gondolkozott, vagy tán bizony szunyókált is. De meg nem is volt igen tanácsos közel járni hozzá, mert a tudós bagoly a sok gondolkozásba bizony meg-megéhezett s nagyon szerette, ha nem kellett kimozdulni esetleg keresni, hanem valami közelébe tévedt vigyázatlan állatkát, madárkát bekaphatott. Tudták ezt az apróbb madarak s volt annyi eszök, hogy nem mentek az odu közelébe.

Pedig nagyon kandák voltak s mindig azon vitáztak, hány esztendőös lehet a vén bagoly? Egy izben megint erről beszélgettek és biztatták egymást, hogy végre is legokosabb lenne megkérdezni magától a bagolytól, hány éves? Ha szépen megkérlik, talán megmondja.

Ebben megállapodtak, de mikor arra került a sor, hogy ki menjen a bagolyhoz, egyiknek sem volt bátorsága. Biztatták egymást, de mind hiába s már épen le akartak mondani tervükről, mikor egyszerre megszólal valaki.

— No ti gyávák, majd segíték én a bajotokon. Elmegyek a bagolyhoz én!

A madarak sokáig nézegettek körül, míg végre megpillantottak egy nagy békát, mely büszkén pillantott végig rajtok. A madarak csodálkoztak, de a béka hetykén mondta:

— Csak bámuljatok! Majd meglátjátok, hogy én nem félek a vén bagolytól.

— Meglehet. De az a kérdés, szóba áll-e veled?

— Meghiszem azt. Vagyok én békának olyan tekintélyes és tudós, a milyen ő bagolynak. Aztán nézzétek csak, mekkora vagyok!

Ezzel felfujta magát, hogy majd szétpukkadt s a kis madarak csakugyan bámuíták. Az elbizakodott béka tehát nagy büszkén utra kelt s a kis madarak kíváncsian követték. Végre eljutott a béka a bagoly odujába, fölugrott egy nagy gombára és megszólalt:

— Jó napot, kedves bagoly barátom! Én a híres nagy béka vagyok, nemzetsegemnek disze és legöregebbike. Azt mondják, te még öregebb vagy. No's hát halljuk, hány éves vagy?

A bagoly fölnyitotta álmos szemeit és körülnézett.

— Szólt itt valaki?

— Igen is, én vagyok, a bátor és híres nagy béka! Remélem, illendően fogadsz.

— Hogy ne! Csakhogy nem látlak. Nagyon csöpp jószág lehetsz, — hol vagy?

Ez boszantotta a hetyke békát, mert tudta, hogy a kis madarak közel leszködnének s bizonyosan nevetik. Így szólt tehát ismét:

— Itt ülök a gomba kalappján. Ugy látszik, már rosz a szemed a vénségtől.

— Ahá, látlak már! Várj csak, miudjárt ott leszek melletted.

És a bagoly leröppent a magasból, nagy meglepődésére az elbizakodott békának. Most már láthatja mindenki, hogy a tudós bagoly is mennyire megtisztelti.

Meg ám, — a bagoly ott termett és mielőtt a béka jóformán tudhatta volna,

mi tört
bekapt
M
a véga.

MEGH

A
mában

H e
Imre, F
Erdenc
Arthur,
Csukáss
Löwing
gyary F
Strasser
Jenő és
Krausz
Inre, C
Hermin
Vilmos,
Margit,
nász, H
Deutsch
Flóra, S
Simon,
Béla, F
Leonie,
Pöldini
Ujházy
Berta, E
Andor,
tur, Kl
Groák C
ley Béla
Armin
Miksa é
Rusz A
Kornéli
Vilma,
Károly,
lamon I
Lajos,
már figy
ki; csak
vezeték
len leszk
F. b.), S

A
közölt n
még bek
Nagy Ir

mi történik vele, már vége volt: a bagoly bekapta, fölfalta.

Mert a hetykeségnek rendesen roszt a végé.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 9-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ivadék.“

Helyesen fejtették meg: Korbuly Imre, Frank Hugó, Buday Ráfael, Babits Margit, Erdensohn Ilonka, Schwarcz Berta, Egressy Arthur, Kánitz Géza és Arthur, Mühlrad Mór, Csukássy Jenő, Szabó Nándor, Dobó Katicza, Löwinger Laura, Weisz Miksa és Elemér, Magyary Kornél, Szikszay Feri, Tarnay Albert, Strasser Emma, Róth Ferencz, Burg Malvin, Jenő és Kornél, Vecsey Jenő, Bertha Aladár, Krausz Artur, Grausz Aladár, Freund Irén és Imre, Gross Arany Jenő, Eliász Debora és Hermin, Ruttkay Béla, Heim Károly, Drachslér Vilmos, Kramer Adél, Wagner Emma, Várady Margit, Heim Károly, Adler Oszkár, Klein Ignác, Heuduska Gyula, Kohner Helén és Aranka, Deutsch Sándor és Soma, Koller Ilona, Körössy Flóra, Strassburger Malvina, Krausz Béla, Engel Simon, Ernye Anna, Herrich Melanie, Molecz Béla, Frisch Etelka és Jenő, Wieser Pista, Bródy Leonie, Vilma és Szeréna, Weidinger Rózsa, Poldini Lujza és Emma, Szöllösy Piroška és Olga, Ujházy László, Kohn Miksa és Mór, Babinetz Berta, Hoffmann Sándor, Rétay Sándor, Schranz Andor, Bródy Janka, Griesbach Olga, Adler Artur, Klein Regina és Henrik, Liptay Sarolta, Groák Ödön, Sényi Géza, Gyulay Honóra, Cselley Béla, Oberrecht Margit, Wohlaier Ilona és Armin, Fölföldy Iluska, Piukovits Elemér, Klein Miksa és Ede, Mocsy Zolna, Schlesinger Terka, Ruzs Adolf, Ridler Zsiga, Springer Ernő, Marosy Kornélia, Moesz Emilia és Hermina, Guttmann Vilma, Piukovich Irma, Goldberger Vilma és Károly, Jedlieska Károly, Spitzer Kornélia, Salamon Izidor, Bügier Gizella, Fisch Paula és Lajos, Holitscher S. (Ugy emlékszem, egyszer már figyelmeztettek, hogy nevedet egészen ird ki; csak nagy férfiak szabadalma, hogy pusztán vezetékneveket írják alá; máskülönben kénytelen leszek nevedet jövőre figyelmen kívül hagyni. F. b.), Salamon Károly, Schwarz Gyula és Emil.

A »KIS LAP« XII. köt. 8-dik számában közölt második képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nádosy Vilmos, Fehér Kálmán, Nagy Irén és Ödön, Vörös Roza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schléizinger Jenő. Inja Légrády testvérek kiadóhivatalába (hol igen szép ifjusági elbeszélések jelentek meg) vagy a »Franklin« társulathoz (mely a többi közt »Jelky András« kalandos életét adta ki): s hosszú sorozatát fogod kapni az ifjusági iratoknak, a melyekben kedvedre válaszolhatsz. Valamennyi érdekes az elolvasásra. — **Fligl József.** Az újabb küldeményben is sok a közölhető. Ha olyan bizonyosan tudod, hogy »szüleid sirni fognak a hangversenyeden«, nincs ellene semmi szóm. —

Löwinger Laura. A színezés legtöbbször csak elmooskolta a szép metszetet. Színezés alá amolyan üres képek valók, de olyanokat már nem metszetek. — **Weisz testvérek.** Régi tréfa az! — **Szentirmay Béla.** Lám, s én azt hittem hogy az akkori kiadó kérésére született keresztnev már feledésbe ment. Én magam már akkor tiltakoztam ellene s csak 1. v. 2. évfolyammal később vihettem ki a szándékomat. Most úgy van, a mint mondom s reménylem, meg is marad. Hogy miért akarom úgy? — arra, ha épen tudni akarod, az a félreértés szolgáltatott alkalmat, hogy rendesen egy F. J. nevű iparosnak hordták a »K. L.« leveleit, nekem meg az övét. A postánál ugyan többször sürgettem az orvoslást, de eredmény nélkül. Így hát jobbnak véltem a mostani praxist és meg is maradok mellette. Kérésedet átadtam a kiadó hivatalnak s ez, amennyire lehet, meg fog annak felelni. —

Tóth László. Lesz belőle valami. — **Rétay Sándor.** Eddig, hála a tisztességnek, nem volt még okom megbánni a figyelmeztetést. Minden esetre persze, mégis csak az utalvánnyal való küldés a legbiztosabb. Kevés kivétellel így is kapom a küldeményeket. —

Piukovich Irma. A kedves levélke kedves tartalma kellemesen lepott meg. A képből azt látom, hogy örömemre már jól érzed magad, amit az öleden nyugvó dundi bábum is tapasztalok. Levelkédben nincs nyoma a keltezésnek, ha csak a fényképiró lakóhelye nem igazít utba. A borítékon olvashatatlán a bélyeg. Nevedet a sok ezer gyermeknévből fáradságosan birnám kikeresni, azért legjobb lesz, ha szabatosan megírod: hol laktok? Akkor aztán küldök neked valamit. — **Ifj. Samu József.** Sem a megfejtést, sem a gyermekkórház részére küldött 30 krt nem vettem. — **Riesz Paulina.** Megnéztem a »Kis Lap« utóbbi számaikat, véletlenségből nem-é francziául írtam? S megnéztem a kiadás helyét: nem-é Páris? De úgy tapasztaltam, hogy a »Kis Lap« magyarrul és Budapesten jelen meg. Nem értem tehát, miért írsz te nekem franczia levelet? Lásd, hogy tudsz francziául? Szívesen veszem ezt tudomásul: De egy takaros magyar le-

A BAGOLY ÉS A BÉKA.

(Képpel a 1st. lapon.)

DON omladékbán, minden zajtól távol élt egy vén, nagyon vén bagoly és álmélkodott mély bölcsességű dolgok fölött, miképen vén tudós bagolyhoz illik. Szörnyű nagy volt már a tudománya s nem is csoda, mert már olyan régen gondolkozott csöndes odvában, hogy tulajdonképen nem is tudta senki, mióta él ott abban az omladékbán. A legöregebb madarak is csak annyit tudtak, hogy már a nagyapjuk nagyapja is mint roppant vén bagolyra emlékeztek az omladék tudós lakójára.

Tisztelték is nagyon mind a kisebb madarak, annyira, hogy nem is merték megszólítani, amit különben hiába is tettek volna, mert a bagoly nem állt akárki-vel szóba; csak pislogott, aztán ismét behunyta szemeit és gondolkozott, vagy tán bizony szunyókált is. De meg nem is volt igen tanácsos közel járni hozzá, mert a tudós bagoly a sok gondolkozásba bizony meg-megéhezett s nagyon szerette, ha nem kellett kimozdulni esélyt keresni, hanem valami közelébe tévedt vigyázatlan állatkát, madárkát bekaphatott. Tudták ezt az apróbb madarak s volt annyi eszök, hogy nem mentek az odu közelébe.

Pedig nagyon kandák voltak s mindig azon vitáztak, hány esztendő lehet a vén bagoly? Egy ízben megint erről beszélgettek és biztatták egymást, hogy végre is legokosabb lenne megkérdezni magától a bagolytól, hány éves? Ha szépen megkérlik, talán megmondja.

Ebben megállapodtak, de mikor arra került a sor, hogy ki menjen a bagolyhoz, egyiknek sem volt bátorsága. Biztatták egymást, de mind hiába s már éppen le akartak mondani tervükről, mikor egyszerre megszólal valaki.

— No ti gyávák, majd segíték én a bajotokon. Elmegyek a bagolyhoz én!

A madarak sokáig nézegettek körül, míg végre megpillantottak egy nagy békát, mely büszkén pillantott végig rajtok. A madarak csodálkoztak, de a béka hetykén mondta:

— Csak bámuljatok! Majd meglátjátok, hogy én nem félek a vén bagolytól.

— Meglehet. De az a kérdés, szóba áll-e veled?

— Meghiszem azt. Vagyok én békának olyan tekintélyes és tudós, a milyen ő bagolynak. Aztán nézzétek csak, mekkora vagyok!

Ezzel felfujta magát, hogy majd szétpukkadt s a kis madarak csakugyan bámulták. Az elbizakodott béka tehát nagy büszkén utra kelt s a kis madarak kíváncsian követték. Végre eljutott a béka a bagoly odujába, fölugrott egy nagy gombára és megszólalt:

— Jó napot, kedves bagoly barátom! Én a híres nagy béka vagyok, nemzetségemnek disze és legöregebbike. Azt mondják, te még öregebb vagy. No's hát halljuk, hány éves vagy?

A bagoly fölnyitotta álmos szemeit és körülnézett.

— Szólt itt valaki?

-- Igen is, én vagyok, a bátor és híres nagy béka! Remélem, illendően fogadsz.

— Hogy ne! Csakhogy nem látlak. Nagyon csöpp jószág lehetsz, — hol vagy?

Ez boszantotta a hetyke békát, mert tudta, hogy a kis madarak közel leszködnek s bizonyosan nevetik. Így szólt tehát ismét:

— Itt ülök a gomba kalapján. Ugy látszik, már rossz a szemed a vénségtől.

— Ahá, látlak már! Várj csak, miadjárt ott leszek melletted.

És a bagoly leröppent a magasból, nagy megelégedésére az elbizakodott békának. Most már láthatja mindenki, hogy a tudós bagoly is mennyire megtiszteli.

Meg ám, — a bagoly ott termett és mielőtt a béka jóformán tudhatta volna,

mi tört
bekapt
M
a vég.

MEGH

A
mában

H e
Imre, F
Erdens
Arthur,
Csukáss,
Löwing
gyary F
Strasser
Jen 7 és
Krausz
Imre, G
Hermín
Vilmos,
Margit,
náz, H
Deutsch
Flóra, S
Simon,
Béla, F
Leonie,
Poldini
Ujházy
Berta, E
Andor,
tur, Kl
Groák C
ley Béla
Armin
Miksa é
Rusz A
Kornéli
Vilma,
Károly,
lamon I
Lajos,
már figy
ki; csak
vezeték
len lesze
F. b.), S

A,
közölt n
még bek
Nagy Ir

mi történik vele, már vége volt: a bagoly bekapta, fölfalta.

Mert a hetykeségnek rendesen roszt a vége.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXII. köt. 9-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ivadék“

Helyesen fejtették meg: Korbuly Imre, Frank Hugó, Buday Ráfael, Babits Margit, Erdensohn Ilona, Schwarz Berta, Egressy Arthur, Kánitz Géza és Arthur, Mühlrad Mór, Csukássy Jenő, Szabó Nándor, Dobó Katicza, Löwinger Laura, Weisz Miksa és Elemér, Magyary Kornél, Szikszay Feri, Tarnay Albert, Strasser Emma, Róth Ferencz, Burg Malvin, Jenő és Kornél, Vecsey Jenő, Bertha Aladár, Krausz Artur, Grausz Aladár, Freund Irén és Imre, Gross Arany Jenő, Eliász Debora és Hermin, Ruttkay Béla, Heim Károly, Drachslér Vilmos, Kramer Adél, Wagner Emma, Várady Margit, Heim Károly, Adler Oszkár, Klein Ignác, Heuduska Gyula, Kohner Helén és Aranka, Deutsch Sándor és Soma, Koller Ilona, Körössy Flóra, Strassburger Malvina, Krausz Béla, Engel Simon, Ernyei Anna, Herrich Melanie, Molecz Béla, Frisch Etelka és Jenő, Wieser Pista, Bródy Leonie, Vilma és Szeréna, Weidinger Rózsa, Poldini Lujza és Emma, Szöllösy Piroska és Olga, Ujházy László, Kohn Miksa és Mór, Babinetz Berta, Hoffmann Sándor, Réтай Sándor, Schranz Andor, Bródy Janka, Griesbach Olga, Adler Artur, Klein Regina és Henrik, Liptay Sarolta, Groák Ödön, Sényi Géza, Gyulay Honóra, Cselley Béla, Oberrecht Margit, Wohlaier Ilona és Armin, Föföldy Iluska, Piukovits Elemér, Klein Miksa és Ede, Mocsy Zolna, Schlesinger Terka, Rusz Adolf, Ridler Zsiga, Springer Ernő, Marosy Kornélia, Moesz Emilia és Hermina, Guttmann Vilma, Piukovich Irma, Goldberger Vilma és Károly, Jedlicska Károly, Spitzer Kornélia, Salamon Izidor, Bügler Gizella, Fisch Paula és Lajos, Holitscher S. (Ugy emlékszem, egyszer már figyelmeztettek, hogy nevedet egészen ird ki; csak nagy férfiak szabadalma, hogy pusztán vezetékneveket írják alá; máskülönben kénytelen leszek nevedet jövőre figyelmen kívül hagyni. F. b.), Salamon Károly, Schwarz Gyula és Emil.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 8-dik számában közölt második képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Nádasy Vilmos, Fehér Kálmán, Nagy Irén és Ödön, Vörös Roza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schlezinger Jenő. Irja Légrády testvérek kiadóhivatalába (hol igen szép ifjusági elbeszélések jelentek meg) vagy a »Franklin« társulathoz (mely a többi közt »Jelky András« kalandos életét adta ki): s hosszú sorozatát fogod kapni az ifjusági iratoknak, a melyekben kedvedre válaszolhatsz. Valamennyi érdekes az elolvasásra. — **Fligl József.** Az újabb küldeményben is sok a közölhető. Ha olyan bizonyosan tudod, hogy »szüleid sirni fognak a hangversenyeden«, nincs ellene semmi szóm. — **Löwinger Laura.** A színezés legtöbbször csak elmoskolta a szép metszetet. Színezés alá amolyan üres képek valók, de olyanokat már nem metszettek. — **Weisz testvérek.** Régi tréfa az! — **Szentirmay Béla.** Lám, s én azt hittem hogy az akkori kiadó kérésére született keresztnev már feledésbe ment. Én magam már akkor tiltakoztam ellene s csak 1. v. 2. évfolyammal később vihettem ki a szándékomat. Most úgy van, a mint mondom s reményelem, meg is marad. Hogy miért akarom úgy? — arra, ha épen tudni akarod, az a félreértés szolgáltatott alkalmat, hogy rendesen egy F. J. nevű iparosnak hordták a »K. L.« leveleit, nekem meg az övéit. A postánál ugyan többször sürgettem az orvoslást, de eredmény nélkül. Így hát jobbnak véltem a mostani praxist és meg is maradok mellette. Kérésedet átadtam a kiadó hivatalnak s ez, amennyire lehet, meg fog annak felelni. — **Tóth László.** Lesz belőle valami. — **Rétay Sándor.** Eddig, hála a tisztességnek, nem volt még okom megbánni a figyelmeztetést. Minden esetre persze, mégis csak az utalvánnyal való küldés a legbiztosabb. Kevés kivétellel így is kapom a küldeményeket. — **Piukovich Irma.** A kedves levélke kedves tartalma kellemesen lepott meg. A képből azt látom, hogy örömemre már jól érzed magad, amit az öleden nyugvó dundi bábum is tapasztalok. Levelkédben nincs nyoma a keltezésnek, ha csak a fényképiró lakóhelye nem igazítja utba. A borítékon olvashatatlán a bélyeg. Nevedet a sok ezer gyermeknevből fáradságosan bírnám kikeresni, azért legjobb lesz, ha szabatosan megírod: hol laktok? Akkor aztán küldök neked valamit. — **Ifj. Samu József.** Sem a megfejtést, sem a gyermekkórház részére küldött 30 krt nem vettem. — **Riesz Paulina.** Megnéztem a »Kis Lap« utóbbi számaiból, véletlenségből nem-e francziául írtam? S megnéztem a kiadás helyét: nem-e Páris? De úgy tapasztaltam, hogy a »Kis Lap« magyarul és Budapesten jelen meg. Nem értem tehát, miért írsz te nekem franczia levelet? Lásd, hogy tudsz francziául? Szívesen veszem ezt tudomásul: De egy takaros magyar le-

véllel jobban akedvemben jártál volna. — **Stegmüller Vilma és Irma.** Ha a »K. L.« utóbbi számaiban figyelmesen nézitek át a levelezési rovatot: a kérdésekre megjelentek a választ. — **Poldini Lujza és Emma.** Ketteje bevált. Át is adtam már a rajzolónak. — **Jakobovics Béla.**

»Hazádnak rendületlenül légy híve ó magyar!« Így énekelt a koszos költő s te követed az ő magasztos intését, mert kívül a hon határain is műveled az édes anyanyelvet. A rejtvény ügyes, meg is fog jelenni. — **Nagy Irma és Ida.** A be küldött pénz az illető rovatban nyugtázom. A színi előadások sikerének örvendek. — **Ifj. Pártos Gyula.** A pénz megjött s neved az adakozók sorában ott is van. Levelkédnek nemes érzésről tanuskodó sorait szíves tudomásul vettem, írásod szépsége pedig valóban meglepett. Édes mamád az ő örömét, jó atyád az ő megelégedését lelje benned továbbra is. — **Urszinyi Jani.** Jól esik hallanom, mennyire épülsz a »Kis Lap«-ban közölt olvasmányokon. — **Glattner testvérek.** Soraitokban tetszett az a mondások, hogy a »Kis Lap« egyik darabjának előadása által azt az örömet, melyet nektek szerzett, megosztottatok másokkal is. — **Várnay Vanda.** Az öt Csekonics név között az egyik mellől kimaradt a keresztnév, tehát nem közölhettem. Buzgalmatok minden dicséret fölött áll. Leveledben 25 frtól van említés téve, de csak 21 frt van kimutatva. Hol rejlik a hiba? — **Raisz Jolán.** Örömmel látlak. — **Frisch Etelka.** Kéréseddel bátran fordulj a Légrádi testvérek kiadó hivatalához, (Nádorutca), hol 10—12 éves gyermekek számára a legjobb olvasmányokat rendelheted meg. L. urak a kiadványaik sorozatát ingyen és bérmentesen küldik meg. A Franklin társulatnál (Egyetem utca) szintén nagyon kedves könyvek jelentek meg. Leginkább ajánlám neked a Jelky András kalandjait, melyeket Hevesi Lajos barátom írt meg igen vonzóan. Az ifjúsági könyveinek lajstromát ez a

társulat is szívesen megküldi. A két nagy sorozatból aztán kedvedre válogathatsz. Vannak abban a te korodnak megfelelő olvasmányok, úgy prózában mint versben. — *Több rendbeli küldeményt (rejtvényt stb.), melyeket itt egyenként elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

Kis Értesítő.

Jótékonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Keleti Zsenke 1 frt. — Keleti Kori 50 kr. — Krakovszky Vilma és Margit 1 frt. — Rónay testvérek 1 frt. — Moscovitz Iván 2 frt. — Nagy Irma és Ida 1 frt. — Szentirmay Béla 2 frt. — Gf. Széchényi István (Berlin) 1 frt. — Túry Emma és Gabriella 1 frt. — Urszinyi Jani 1 frt. — Raisz Jolán 1 frt. — Br. Földváry Pali 2 frt. — Várnay Vanda és Strosz Eszti gyűjtése 21 frt. (Várnay Vanda 1 frt. — Strosz Eszti 1 frt. — Strosz Jolánta 1 frt. — Bärkányi Józsa 1 frt. Csekonics András 5 frt. — Csekonics Sándor 2 frt. — Mlle Céline Braillard 2 frt. — Csekonics Pál 1 frt. — Csekonics Gyula 1 frt. — Csekonics 1 frt. — Károlyi Melinda 3 frt. — Horváth Taksony 1 frt. — Strosz Pali 1 frt. = 21 frt.) — Schöpkes Olga és Richárdka 2 frt. = A már eddig kimutatott 491 frt 88 krral együtt összesen 529 frt. 38 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon. **Forgó bácsi.**

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetések, melyeknek elküldésére legzélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.